

Наскоро, проучвайки биографиите на сътрудниците на комунистическите тоталитарни служби в 7-то Велико Народно събрание (юли 1990 – октомври 1991 г.), попаднах на посланията на народните представители в първия парламент след 9 ноември 1990 г. В множеството послания за демонтиране на тоталитарната система почти всички от тях се обявяват за край на „привилегиите на правоимащите“.

Родените преди 25 години нямат никаква представа за живота на върхушката, управляваща комунистическия режим, чийто лъжлив и носталгичен образ, представян като „развит социализъм“, през изминалите години не престана да се пробутва в обществото, а също така и в изследванията на някои историци.

Не че днес на младите хора не може да даде пример с привилегиите на сегашната власт, с обещанията и разминаванията на всеки новоизлюпил се политик.

Все пак системата на правоимащите, построили комунизма за себе си и своите семейства и близки, няма аналог, когато си обещал на обществото да постоиш стой, в който всички да са равни и да не експлоатираш бедните.

Един от честните и много показателни разкази за системата на правоимащите „другари“ от Политбюро на ЦК на БКП и Секретариата на Българската комунистическа партия е книгата „По коридорите на властта“ на ген. **Георги Милушев**, началник на Пето управление на ДС (1986-1989), известно повече като Управление за безопасност и охрана (УБО), която тази неделя представям в [електронната библиотека](#)

на
desebg.
com

.

Книгата може да бъде прибавена към списъка на мемоари на бивши високопоставени ръководни кадри на Държавна сигурност като [Ангел Солаков](#) – бивши министър на вътрешните работи и председател на Комитата за Държавна сигурност,

[Антон Мусаков](#)

– началник на Шесто управление на ДС,

[Тодор Радулов](#)

– началник на следствието на ДС и някои оперативни работници на ДС на по-ниски нива като

[Чавдар Тепешанов,](#)

отговарял за Българската телевизия и кинодейците в отдел 01 на Шесто управление на ДС.

Техните признания, направени в началото на прехода, днес са напълно забравени, а вместо тях в телевизиите „постоянно“ присъствие са някои бивши оперативни работници, превърнали се в обществени манипулатори днес.

Неслучайно подчертавам, че разказа на Георги Милушев в „По коридорите на властта“ е честен, за разлика от някои други манипулативни писания. Когато с разрешение на Върховния касационен съд през 2006-2008 г. проучвах дело №1 от 1990 г. срещу Тодор Жиков в процеса на написване на документалната му биография ([виж „Тодор Живков. Биография”, 2009](#)

) се запознах с показанията на ген. Милушев, дадени под клетва пред прокуратурата по дело №1. Те се покриват напълно с написаното от него в книгата му. Още повече „По коридорите на властта“ е един от първите мемоари на служители на ДС след промените – издадена е през 1991 г.

От тази гледна точка разказаното в книгата е достоверно. А то е много важно тъй като разкрива кръга на правоимащите, начело с Тодор Живков. Говорейки от първо лице ген. Милушев като пряк свидетел на събитията, разказаното придобива още по-голямо значение. За онези, които не знаят началникът на УБО е човекът, който почти всекидневно е ангажиран пряко с охраната и пълното обслужване на генералния секретар на БКП. Може би единствено по-близко до него е медицинската сестра Анка Младенова.

Забравените привилегии на комунистическия режим

Написано от Христо Христов
Неделя, 09 Март 2014 19:53

Началникът на УБО е човекът, който отговаря за раздаването на безотчетни средства за един специфичен кръг от лица, свързани с върхушката и държавното управление – една от най-големите тайни на комунистическата власт, проповядваща в същото време „равенство и братство” и „грижи” за народа.

В книгата си ген. Милушев много точно и без преувеличение разказва как, когато е назначен на този пост след известната съпротива на самия Тодор Живков, най-важното, което получава е две тетрадки, със статистика от касата на предшественика си – самоубилия се началник на УБО ген. Илия Кашев.

В тях срещу подпис той има задължението да представя на ръка на членовете на Политбюро и на Секретариата на ЦК на БКП, на членовете на Министерския съвет и на определени високопоставени държавни ръководители всяка година по няколко хиляди безотчетни средства. За Тодор Живков те са 20 000 лв. годишно, когато се има предвид, че храната и пълното му обслужване по резиденциите е безплатно. За останалите членове на Политбюро сумата е 15 000 лв. и така надолу по веригата на правоимащите. Средната работна месечна заплата по онова време в НРБ е около 125 лв., а месечното възнаграждение за един обикновен селски труженик в ТКЗС е около 60 лв.

Става въпрос за едни напълно безотчетни средства, които началникът на УБО има задължение да връчва на ръка срещу подпис на съответния висш партиен функционер в пълна тайна. Средства, от които правоимащият не плаща никакви данъци и никакъв членски внос.

Това е системата, която Тодор Живков развива до съвършенство и чрез която си купува лоялност десетилетия наред. Като към нея се прибавят и пълното обслужване и снабдяване на комунистическата каста от УБО от жилището и храната, до почивката и задоволяването на всички потребности на висшата комунистическа номенклатура със стоки от държавите на „гнилия капитализъм” от бита до западните марки автомобили срещу валута, която единствено в цяла България имат привилегията да получават отново от чрез УБО, се очертава онзи „социализъм”, който Живков и поддръжниците му в Политбюро са построили реално за себе си.

Забравените привилегии на комунистическия режим

Написано от Христо Христов
Неделя, 09 Март 2014 19:53

